

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,  
ὁ καθέννας νέτος ἀνέτος.**

**A.**

Π. — Τι γίνεσαι, βρε Φασουλῆ;  
Φ. — Ζῶσθη τὰ πάντα πυρπολεῖ  
κι' ἥλιος μὰς φῆνει, φλογερὸς  
κι' ἡ γῆ μὰς εἶναι γῆ πυρός.

Π. — Καὶ οὐ τι κάνεις;  
Φ. — Πηλαλῶ  
κι' ἀδριάκοπα παραλαλῶ  
γιὰ μέλλοντας πολέμους  
καὶ βλέπω πρὸς τοὺς Αἴμους.

Ἦλιος, ποῦ τῆς ἀκτίνες του κανεὶς δὲν ὑποφέρει,  
μὰ κανεὶ κι' ὑποθέτω  
πῶς πάλι, Περικλέτο,  
ἦλθε τὸ καλοκαίρι.

Πάλι μ' αὐτὰ τὰ καύματα καὶ μὲ τῆ ζῶσθη τοῦτη  
ρευστοποιεῖται τὸ κορμί,  
κι' ἡ πέτρα γίνεταί θερμῆ  
καὶ τὸ μαλὸ κουρκουτι.

Π. — Κι' ὁ πόλεμος τι γίνεται;  
Φ. — Πρὸς ὄραν ἤσυχάζει,  
κι' ἔματε μὲ τοῦτον κάνομε συζήτησι καὶ χάρι.

Ἐφράξαν Ἀνατολαί,  
ἐφράξαν καὶ Δόσεις,  
κι' ἄλυσσας καὶ οὐ, τρελλέ,  
νὰ κάνης συζητήσεις.

Γι' αὐτὸν τὰ δόντια ἔτριξαμε  
κι' ἔβόησαν τὰ πληθῆ,  
κι' ἐνθὶ τὸν ἐκηρύξαμε  
λένε πῶς ἀνεβλήθη.

Π. — Πρὸς τὸ παρὸν ἀναβολή,  
μὰ φλέγεται τὸ πληθός,  
Ἄρης καὶ Φοῖβος πυρπολεῖ  
καὶ τὸ δικό μου στήθος.

Κι' ἐγὼ σήκωνά τὴν γροθιά,  
κι' ὁ κόσμος ἀλαλάζει:  
πάρτα τουφέκια καὶ σπαθιά  
κι' ὁ Τούρκος δὲν ἀλλάζει.

**B.**

Φ. — Μῆ, παιδιά, παραληρήστε,  
μὴν ἀκούετε τριγμούς,  
ὕψους παρατηρεῖται  
κατ' αὐτὰς ὅτους διωγμούς.

Ἦφεις ἐπῆλθε νεα...  
μὰ τοῦ Γένους τὸν φονεῖα  
ἐλα θὰ διορθωθῶν.

Καὶ μὰς εἴδον ὑποσχάσεις  
πῶς αἱ διεθνεὶς μὰς σχάσεις  
πάλι θὰ βελτιωθῶν.

Ἦφεις παρατηρεῖται,  
καὶ ὅτ' αὐτὰ πάντες Βιλαῆτια  
τρῶν καὶ πίνουν Τουρκαλάδες.

Ὅμως ἀγρυπνοὶ φρουρεῖτε,  
καὶ δὲν μὰς γελοῦν μὲ τέτοια  
τῆς Σταμποῦλ οἱ μπουνταλάδες.

Π. — Ἦλθε τὸ καλοκαίρι,  
κι' ὀλοῖν' ἀπὸ τὴν Θράκη  
μετανάσται καταφθάνουν.

Κι' ὄλοι θέλουν εἰθὼ πέρα  
ὅτ' ἐν εὐνοῦρον ἄρα  
τῆς Πατρὸς νὰ πεθάνουν.

Μὰ μὲ γλώσσης ἀφασία  
μὲς ἀπὸ τὴν Μικρασία  
πληθὸς ροβολᾷ προσφύγων.

Καὶ μὰς λένε, Φασουλῆ,  
ὅτι κι' ἄλλοι πρὸ πολλοὶ  
θὰ μὰς ἔλθουν μετ' ὄλιγον.

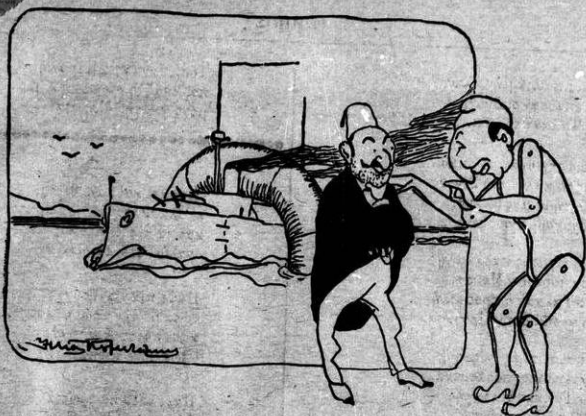
Κι' ἀπορεὶ καὶ τὸ Ντιβάνι  
πῶς προσφύγων карабάνι  
κάθε λίγο καταφθάνει  
ἐστὶν Γκιουβερνιὸν τὸ κράτος, ποῦ δὲν ἔχει τὴ θὰ πῆ  
πολιτεία Νεοτούρκων, Σύνταγμα καὶ προκοπή.

Ἄπορε, βρε μπουνταλά,  
πῶς ἐνθὶ περνοῦν καλά  
μὲ τῶν Τούρκων τοὺς θεσμούς,  
μὲ τὴν τάξι, μὲ τὸν νόμο,  
νοσταλεῖτον ἐκπαιτριμοὺς  
κι' ἄρον ἄρον περνοῦν δρόμο.

Μῆ γιὰ τὸν Ἀλλὰχ, καιεῖα, τὰγαθὰ οὐκ παρατηῖτε,  
καταφύγιον ἄλλο μὴ γιὰ τὸν Ἀλλὰχ ζητήστε.  
Τρέλλα οὐκ κτυπᾷ μεγάλη,  
μὰ γυρίστε πίσω πάλι.

Μὴ διοίκησι θαρρήτε  
πῶς καλλίτερη θὰ βρῆτε,  
μῆτε τοὺς δικούς μὰς νόμους,  
τοὺς δικαίους, τοὺς ἀμώμους.

Μὴ τὰ στήθη σας κτυπᾶτε,  
κι' εἶκαί πέρα ποῦ θὰ πάτε  
μπουγυροῦμι δὲν θὰ οὐκ ποῦν.



· **Αγαπητέ μου Τουρκαλά, πρίν έλθουν τά ντελίνια σας,  
νά κάνετε σωσίδια πρώτα γιά τά δελφίνια σας.**

Σάν κι' έμας δέν θά σας θρέψουν,  
μά τά νάτα θά σας στρέψουν,  
καί σκληρά θά σας κτυπούν.

Γιά τή χάλι σας μήν κλαίτε,  
μή παράπονα μάς λέτε  
κάθα τόσο, κουρελήδες.

Σάν κι' έμας τοūs άλλοφλους  
δέν θά βρήτε τέτοιους φίλους,  
μήτε μάς στοūs Γεουνιήδες.

Έβω καθεμιά σας λύπη...  
τζάνουμ, τι καλό σας λείπει,  
καί γι' άλλου τή στρίβετε;

Απορεί και τή Ντιβάνι  
πώς' στέν κόρφο σας Κοράνι  
σάν κι' έμας δέν κρύβετε.

Καθενός Έμάρ ή μοβρη  
άπορεί μέ τόν Γκιαούρη  
πώς άκόμη δέν τουρκεύει.

Μά τόν πιάνουν πανικοί  
καί τή στρίβει πανοικει  
δίχως έπιπλα και σκαύη.

Έκκλησιά σας πρέπει τώρα  
νά ναι μόνο τή Γζαμί...  
στην Τουρκιά τήν φροσφορά  
θά χορτάσετε ψωμί.

Έφθασε τή καλοκαιρι,  
πού καθένας ύποφέρει  
άπερίγραπτα δεινά.

Κι' έξ άκτών κυματοπήλων  
πλήθος δυστυχών προσφύγων  
έλεος ζητεί ξανά.

Κι' άν και φαίνονται σεμνοί  
δμως έρχονται γυμνοί  
κι' ή κυρίαίς ντεκολτέ.

Και ζαλλίζου και ταυτιά  
του Γκαλήπ, πού τήν ψευτιά  
δέν άνέχονται ποτέ.

## Γ'

Φ. — Έπληθε κάπως βρσεις' στών διωγμών τά κλέη,  
κι' ό Ταλαάτ τή λείει.  
Ότι δέν γίνονται πολλοί,  
ξυλένιο μου κωθώνι,  
κι' ό Προσευτής ό Κεμαλή  
γι' αυτό μάς βεβαιώνει.

Τώρα και ξένων Προσείων θά πάν διερμηνείς  
βλοι μαζί και χωριστά νά κάνουν άνακρίσεις,  
γιά νά πεισοθούν άν άληθώς πάσχουν δημογενείς  
κι' άν γίνονται κατατρογμοί, φόντοι, και πυρπολήσεις.

Κι' άν πλημμυρήσουν πρόσφυγες και τής ίσοτε φάνους,  
μά θά λυθή τή ζήτημα μ' αυτούς τοūs δραγουμά νους.  
Παυσάτωσαν οι σταναγμοί,

κανείς, παιδιά, μὴν κλαίη,  
πῶς ἔπαυσαν οἱ διωγμοὶ  
κι' ὁ Ταλαὰτ τὸ λέει.

Βάζω σ'τὴ θήκη τὸ σπαθί...  
πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Γένους  
τὸ ζήτημὰ μας θὰ λυθῆ  
μὲ δραγουμένους ξένους.

Μὴ διωγμοὺς παραλαλῆς  
βασανισμένον, Μούσα,  
κι' ὁ Ταλαὰτ ὁ προσφιλέης  
ἐπέγγε καί σ'τὴν Προύσα.

Ἔπαυσαν πλέον ἡ φυγή,  
ἐσχνελοῦνται παρασιμένα...  
τοῦ Ταλαὰτ διαταγῆ  
κι' ὅλα διορθωμένα.

Ἵστος πρωταίτιους πέλεκυς... γι' αὐτοὺς κανένας αἰκτός,  
θὰ πῶς ἢ θέμις κατ' αὐτῶν ἀμέσεος κι' ἀμιελίκτος.  
Ἄλλοι σ' αἰκίνους, ποῦδ' ἔωξαν πρῶτοι τοὺς Γηουανλήδες,  
κι' ἄς εἶναι Μπένηδες τραοὶ, κι' ἄς εἶναι καὶ Βαλῆδες,  
κι' ἄς εἶναι καὶ χαμάλῆδες σὰν τὸν Ἀγῆ Κερὶμ.  
ἀφοῦ καλὰ τιμηρήθουν,  
μετέπειτα θὰ βραβευθῶν,  
κι' ἀπὸ τὴν Πύλη τῆς Σταμπούλ θ' ἀκούσουν ἀφάρμ.

Τοῦ Ταλαὰτ διαταγῆ... τὸ λὲν καὶ τ' ἀθρονάκια  
κάτω σ'τὰ ρέμματα,  
δοὶ θὰ πᾶν οἱ πρόσφυγεσ' σ'τὰ πρῶτα τῶν κονάκια  
δὲν εἶναι φέμματα.

Ἄς μὴν ἀκούωνται λυγμοί...  
πῶς ἔπαυσαν κατατρογμοὶ  
Ραγιάδων λυσσάλειοι  
κι' ὁ Καμαλῆ τὸ λέει.

Κλύδων ἀνέσκηψε πολὺς,  
μὰ τώρα τῆς Ἀνατολῆς  
ἠσόχασε τὸ σκόφος.

Κι' ὁ Τοῦρκος Πρέσβης ὁ γλυκὺς  
τὸ βεβαίει προφορικῶς,  
τὸ βεβαίει κι' ἐγγράφως.

Τὸ λέει καὶ βιερμηγεῖς  
πῶς δὲν θὰ μείνῃ πιά κανείς.  
Ραγιάς ἀδικημένος  
καὶ παραπονημένος.

Ἦσαν τὰ λυσσάρικα σκολιά,  
φιλίας σήμερα φιλιὰ,  
κι' ἄγρῆπος σὰν καὶ πρῶτα,  
κι' ὅλο ζωὴ καὶ κῆτα.

Πῶς πέρασε τὸ ξαφνικὸ  
καὶ τὸ μεγάλο τὸ κακὸ  
δὲν εἶναι παραμύθια.

Τόπτε ξανά κι' ὁ Κεμαλῆ,  
ποῦ βγάξ' ἡ γλώσσα του μαλλί.  
μόνο γιὰ τὴν ἀλήθεια.

Π. — Ἔσθοκα καὶ πάλι θέρος,  
κι' ὅλα, Φασουλῆ σὰν πρῶτα,  
καὶ καθεὶς ἰδιαίτερος  
ἀναλίσι' στὸν ἰθρότα.

Πάψε πιά ν' ἀνησυχῆς...  
τώρα μὲ τὴν πρῶτη ζέστη.  
κάθε πρόσωφε εὐτυχῆς  
ἔσως πρὶν ἀπεκατέστη.

Πάλι λάβα καὶ φωτιὰ  
Δύσεως κι' Ἀνατολῆς,  
καὶ σφουρίζουν μὲ σ' αὐτῆ  
κῶναπες ἀνώφελες

Τώρα πάλι, βρε χαλντοῦπη,  
καὶ τὸ φερί πῶς πολὺ  
μὲ τὸ Φῶν ἀπαιλεῖ  
καὶ μὰς γίνεται κρουνοῦπι.

Τώρα καθεμὰ συνθήκη μὲ τὸ καῖμα καταρρέει  
καὶ τὸ κρέμας μὲς δαγκάνουν ἀμειλίχτως οἱ κερβοί.  
Βλέπω γόρυ, Φασουλῆ,  
πληθυσμὸν ἀνέστιον,  
καὶ τὰ πάντα πορπολεῖ  
φλογορὸν Ἠφαίστειον.

Φ. — Ἦλθε καλοκαίρι μένους καὶ παροξυσμοὺ μεγάλου,  
καὶ σ'τὴ ζέστη καὶ σ'τὴ λαθρα.  
ἦθαλα κι' ἐγὼ, παλάρα,

νᾶμπαινα γιὰ λίγο φρέσκο τ' ἀερόπλοιο τοῦ Γάλλου,  
καὶ τὸν Τοῦρκο νὰ μουντζώσω, ποὺ τὸ δῶμάπιν θὰ πατάξῃ.  
Π. — Λένε πῶς κι' ὁ Βασιλιάς μας θέλει τώρα νὰ πατάξῃ.

Φ. — Ἵστὸν μεγάλο Βασιλιά μας, ποῦ τὸν σκιάδων ἡ  
[βραβεῖαις]  
ἔγιναν σ'τὸ πέρασμά του φωτιστέφανος ἡμέρα,  
στὸν μεγάλο Βασιλιά μας, ὅπου φτέρωσε καρδιαῖς  
καὶ τῆς ἔκανε μαζὶ του νὰ πατάξουν στὸν ἀθρότα.

Εἰς τὸν Ρῆγα, ποῦ πετᾷ  
σὲ δαφνῶν Συναγμάματα,  
τὰ νόμισμα περὶτὰ  
τέλλα τὰ πατάγματα.

Καὶ παράκλησι μεγάλη θὰ τοῦ κάνει φανερά;  
μέσα σ' ὄλερονος σαπφάρων  
μόνο μ' ἴθινικὸν ὀνειρῶν  
ν' ἀνυφώνεται φερά.